

[Hanne Reintoft.]

ningspræget arbejde, og her tænker jeg ikke mindst på sygekassernes personale.

Som jeg allerede tidligere har nævnt, har jeg anmodet om at få fremsat ændringsforslag, således at der også kan udbetales erstatning for det tab af arbejdsfortjeneste, der sker ved besøg på ambulatoier, røntgenklinikker og skadestuer. Jeg gør det med en vis optimisme. Jeg har fremsat forslaget 2 gange før og fra næsten alle partier fået en vis tilslutning til, at der er rimelighed i det. Nu lykkes det antagelig at få gennemført udjævningen mellem forsørgere og ikke-forsørgere, og det andet lykkes vel også før eller siden. Samtidig skal jeg selvfølgelig sige, at jeg vil komme med ændringsforslag om en 100 pct.s dækning for indtægtstab ved sygdom.

**Socialministeren (Nathalie Lind):** Som flere af ordførerne sagde, har vi tidligere, også delvis i forbindelse med andre forslag fra oppositionens side, behandlet beslægtede problemstillinger. Men jeg vil alligevel her takke de ordførere, der har givet tilslutning til hovedlinjerne i dette lovforslag.

Hr. Niels Mørk gav stadig tilslutning til hovedlinjerne. Derefter kom der en serie meget kritiske bemærkninger, kritiske både om ordningens indhold, om den administration, der skal opbygges, og delvis også om sigtet med reformen. Det må jeg tage, som det falder. Jeg håber, vi under udvalgsarbejdet alligevel kan nærme os hinanden.

Men det, som jeg må sige skuffede mig, var — og det gælder både indlægget fra hr. Niels Mørk og også andre indlæg fra oppositionens side — at det var, som om man udelukkende talte om en ny dagpengeordning for lønmodtagere. Jeg indrømmer, at fru Hanne Reintoft også tog andre grupper i samfundet med, de mindre arbejdsgivere og de vanskeligheder, de har både personligt og netop som arbejdsgivere. Jeg kan imidlertid forstå, at når hr. Niels Mørk sagde, at der stadig var tilslutning til hovedlinjerne i forslaget, har man ikke den opfattelse, som Socialdemokratisk Samfund eller en anden fraktion inden for socialdemokratiet — jeg kan ikke huske hvilken — for nylig gav udtryk for, nemlig at det var helt urimeligt at ville gå over til en ordning, der omfattede hele befolkningen. Jeg vil gerné understrege

i anledning af det, flere af regeringspartiernes ordførere har sagt, bl. a. hr. Valbak, den betydning, det har, at vi nu får en ordning for hele befolkningen.

Hr. Niels Mørk sagde så, at de ting, han ville kommentere, var, at der stadig ville være karenstid, at varighedsbegrænsningen ikke blev ophævet på én gang, og størrelsen af ydelserne. Han kom også med nogle kritiske bemærkninger om, at der skete klare forringelser, og nævnedes her bl. a. ulykkesforsikringsloven og sygeforsikringsloven, hvis regler om efterbetaling vil blive ophævet. Det er da rigtigt — det kan ingen benægte, og det fremgår også af bemærkningerne og af min fremsættelse — at i visse specielle situationer kan der blive tale om mindre forringelser i forhold til de gældende ordninger. Men når vi samtidig tager forbedringerne, som dette lovforslag indeholder, med ind i billedet, vil det kun forekomme i et mindre antal tilfælde. Jeg synes, man har lov til at drage slutninger ud af det faktum, at sidste gang vi foretog en betydelig forhøjelse af satserne for dagpengene — jeg tænker her på sygesikringsloven — oplevede vi, at statistikken viste, at der på et vist tidspunkt i sygeperioden, det tidspunkt, som man vil have fordel af at overskride, fordi man derved opnår ret til efterbetaling, var en meget stor ophobning af tilfælde. Derfor har de nuværende efterbetalingsregler haft en økonomisk meget uheldig virkning, og det kan ikke være rimeligt at beholde dem.

Så vil jeg gerne her principielt sige, at det forekommer mig helt naturligt, at man, når man som her gennemfører en reform på et betydeligt område, samtidig kritisk gennemgår de gældende regler og deres virkninger med henblik på, om omkostningerne står i et rimeligt forhold til det, man opnår. Det mener jeg ikke er tilfældet ved de gældende efterbetalingsregler, og derfor må det være rimeligt at ophæve dem.

Problemet om varighedsbegrænsningen gav hr. Kurt Brauer vel sådan set svaret på, idet han sagde, at vi selv var medansvarlige. Det var ikke så meget spørgsmålet om ansvar, jeg fæstede mig ved alene, men også hr. Kurt Brauers fremhævelse af, at det sociale apparatur endnu ikke var så fuldt udbygget, at det på nuværende tidspunkt er forsvarligt at ophæve varighedsbegræns-